

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἰς προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀέλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Μαρτίου 1899

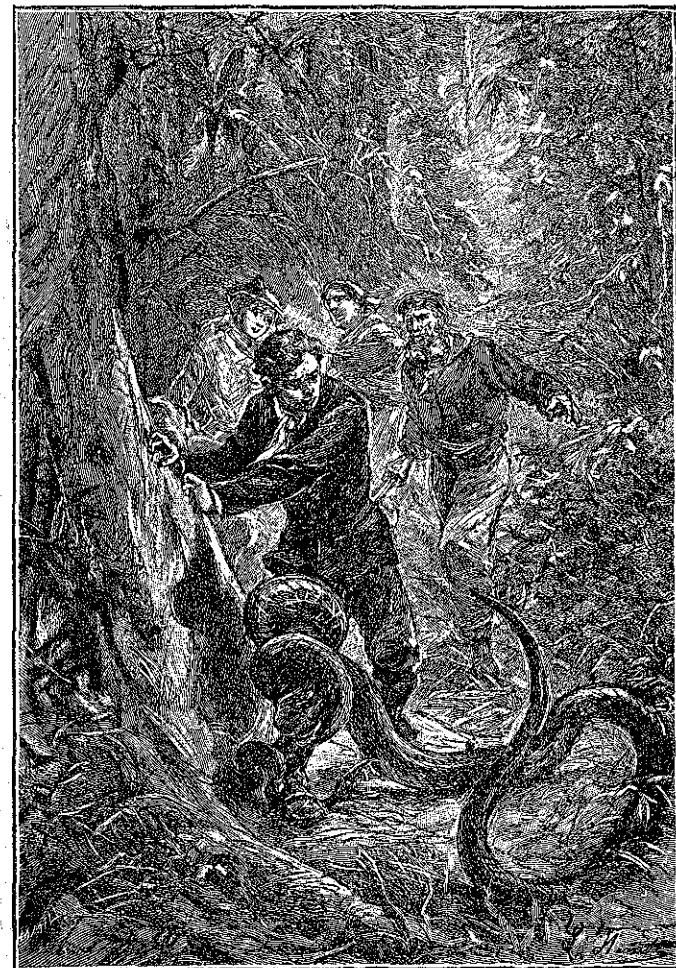
Ἔτος 21^{ον}.—Ἀριθ. 41

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 79)

Τῇ βοήθειά τῆς πυξίδος εὗρον τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος — πρὸ σην α τ ο λ ἰ σ θ η σ α ν, ὅπως λέγεται τοῦτο με μίαν λέξιν, — καὶ ἐξεκίνησαν. Πρῶτος ὁ Λεγκέν, με τὸν πέλεκυν ἀνά χειράς, ἐπροχώρησεν ἀπορασιατικῶς ὑπὸ τὰ δένδρα. Κάποτε ὑπῆρχε στενὴ ἀμμάδης λωρὶς μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ

κίονον πρὸς ἀλλήλους, οἱ ναυαγοὶ ἐξηκολούθουν τὸν τραχύν τω δρόμον. Καὶ ἀνά πᾶν βῆμα αἱ δυσχέρειαι ἠδῆσανον. Τώρα ἠναγκάζοντο συχνὰ νάνοιγουν δίοδον διὰ τοῦ πελέκειος καὶ διὰ τῆς μαχαίρας ἐν τῷ μίσῳ τῶν θάμνων καὶ τῶν βάτων, φυτῶν τεραστίως ἀναπτύξεως, τὰ ὅποια συνεπλέκοντο πυκνότερα καὶ ἠμποροῦσαν νὰ κρύπτον ἐπιφθόους ἐχθροὺς, ὄφεις, λεοπαρδάλες, ἢ ἀγριογάτους. Καὶ περίξ ἀτήχουν ποικίλοι κρότοι μυστηριώδεις, οἱ ὅποιοι ἐπροξένουν τρόμον εἰς τοὺς ταξιδιώτας : κρωγμοὶ

Ἄλλὰ τὸ σῶμα τοῦ θηρίου, τὸ χονδρὸν ὡς ἡράκλειος θραχίων, παριτυλίχθη ἀμέσως περὶ τὸν πόδα τοῦ παιδίου. » (Σελ. 86, στήλ. α')

πηγῶν ἀποτόμως ἐκποδίζομένων τριγμοὶ ἀπειραριθμῶν ἐντόμων, κατὰ λεγεῶνας περιπταμένων εἰς τὸν ἀέρα κοάσματα δῆξα βατράχων, καὶ ἐνίοτε μικροὶ μακροσῆμοι, ἰσχυρότεροι, φεβρώτεροι, ἀπαίσιοι.

Ἡ ἀκτὴ ἦτο τώρα ἀνηφορική, καὶ τοῦτο καθίστα τὴν πορείαν τῶν ἀκόμα δυσχεροστέραν. Πρὸς τὸ ἐσπέραις ἐφθασαν εἰς μίαν ἐξ αἰθρᾶν, δηλαδὴ εἰς μέρος τοῦ δάσους ἄδενδρον, τὸ ὅποιον ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν ἐκ συμφώνου ὅλοι, ἠύχαριστοι διότι ἐξήρχοντο τέλος ἀπὸ τὴν πνιγερὰν ἀτμοσφαῖραν τοῦ δάσους.

— Ἐδῶ μπορεῖ κανένας νὰ ξεκουρασθῇ μιά σταλιά, εἶπεν ὁ Λεγκέν.

— Νὰ ξεκουρασθῇ μὴ νάχα; ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρόνα. Καὶ δὲν λέτε καλλίτερα νὰ ξαπλωθῆ; νὰ κοιμηθῆ; Τί, γὰρ Περιπλανωμένους Ἰουδαίους μᾶς ἐπήρατε, κύριε Λεγκέν; Δὲν βλέπετε τί γὰρ ἔχομε ὅλοι μας; Τὰ παῖδα μάλιστα δὲν μποροῦν πεία νὰ πάρουν τὰ πόδια τους. Ἄ, εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῶμε, καὶ πολὺ μάλιστα!

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κυρία Μαργαρόνα! ἀπήντησεν ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοοῦσε νὰ χαλάσῃ τὸ χαιτήρι τῆς καλῆς ὑπηρετίας. Μποροῦμε ἐξαιρέτα νὰ περάσωμε ἐδῶ τὴν νύκτα. Ἄλλα πρὶν πλαγιάσωμε, εἰμαί τῆς ἰδέας νὰ μαζέψωμε ξεράδια καὶ νανάψωμε τὴ φωτιὰ τοῦ ἐλεγεν ἡ κυρία Κοραλία. Μάλιστα ἐδῶ, καθὼς εἶνε ἔτσι ψηλά, θὰ γίνῃ σω-

χῶν.—ὁ Μικρὸς Κατεργάρης με τὸν Ἡφαίστον καὶ Κοριολάνον.—ὁ Τίδος τοῦ Ἡλίου με τὴν Ἄδραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Μικρὰν Πιανίσσαν.—ὁ Λιοντομένη Ἑλλάς με τὸν Χρυσὸν Στέφανον, Φασουλόγγητον, Μαγευμένον Δάσο, Ἀνοικτὴν Καρδίαν, Μικρὰν Δεσποινίδα καὶ Παρσιωτέβελον.—ὁ Πτερόσα Ἑλλίς με τὸν Συριανὸν Ἰπιδόνην, Κόμητα τῆς Ἐριουπόλεως καὶ Συριανὴν Ἀμαζόνα.—ὁ Χρυσοκόρος Πακτωλὸς με τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ρωμοπούλαν, Ζηλεμένην Βασκοπούλαν, Μίαν Τρελούλαν καὶ Ἑαθὴν Νησιωτοπούλαν.—ὁ Ποιμενὶς τῆς Ἰσθμῆς με τὴν Ναυτοπούλαν, Ἀνθιστέον Μερεξέν, Πηδηκούλαν, Ἐθνικὸν Ἰγνον καὶ Ἀρχιναρχὸν Θεμιστοκλέα.—ὁ Θεραπεινὸς τῶν Μουσῶν με τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα, Λευκόπτερον Ἄγγελον καὶ Στρομπούλην Χορεύτριαν.—ὁ Ὀμίχλη τῆς Ἀγρίας με τὸ Νευροσπάστον καὶ Τίδον τοῦ Ἡλίου.—ὁ Κιματίουσα Θάλασσα με τὸν Κόδρον, Ταπεινὸν Ἰον, Ἀρχιναρχὸν Θεμιστοκλέα, Φάλσαφ καὶ Ἐτοιμόροπον Οἰκίαν.—ὁ Ἡρώς τῆς Σύρου με τὴν Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν.—ὁ Δ. Π. Ἀρίδας με τὸ Ἀρχιζέλιον.—ὁ Ναυκλῆρος Οὐδριλκερλῆς με τὸν Βροτολόγον Ἄρην, Τζι Τζι Μπόδι Μπόδι καὶ Γεώργιον Ἀγγελοπούλον.—ὁ Λευκόπτερος Ἄγγελος με τὸν Ταπεινὸν Ἰον, Ἰόνιον Πέλαγα, Φάλσαφ, Ἀρχιναρχὸν Θεμιστοκλέα καὶ Ἐτοιμόροπον Οἰκίαν.—ὁ Κολομβίνα με τὸν Ἀρλεκίνον.—ὁ Χρυσὴ Βεργίσα με τὴν Φοῖβην.—ὁ Ἐρυθρὰ Θάλασσα με τὸν Ἐρρίκον Ἰσοδρόβου.—ὁ Φιλαμερικανὸς με τὴν Ναυτοπούλαν, Μίλλουσαν Καλλιτέχνίδα καὶ Κόδρον.—ὁ Βικτωρία Ἀποστολίδου με τὴν Νύμφην τοῦ Αἴγαίου καὶ Ἰωάννην Φόχα.—ὁ Τάταλος με τὸν Βροτολόγον Ἄρην, Ναυτοπούλαν, Ἀρχιζέλιον καὶ Νεαρὰν Καλλιτέχνίδα.—ὁ Ἑλληνικὴ Θάλασσα με τὴν Θαλασσοπούλαν, Ἀγγορολογιώτατον, Μπαρ-Μπούμι, Ναϊάδα καὶ Κῆμα τῆς Σαλαμίνης.—ὁ Γλυκεῖα Ἑλλάς με τὴν Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ Ναυτοπούλαν.—ὁ Ἐθνικὸς Ἰγνος με τὸν Ζεβάν, Τριχυμῶδη Μάλαν, Ἀντικὸν Μοιητήν, Κῆμα τῆς Πριγκίπου καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν.—ὁ Ἰλὸν τοῦ Κηφισοῦ με τὸν Τίδον τῆς Νυκτός. Ἐλαγον τῶν Δασῶν, Ἀνθιστέον Μερεξέν, Ἀγγορολογιώτατον καὶ Βασιλεῖα τῶν Ἀθῶν.

Ναυκλῆρος Οὐδριλκερλῆς (νὰ μου φιλήσῃς τὸν βασιλεῖα τῶν Γατῶν). Νεαρὴν Καλλιτέχνίδα, Τοῦμ-Περερά.—Μουξέ, Πατραϊκὸν Κόλλον, Τσοκνιδῶν (ποῦ νὰ μαυτεῖται τὴν ἐκπληξὴν ποῦ μου ἐτοιμάσεις!) Βράχον τῆς Ντραμπάτοβας (ἐκτιμῶ πολὺ τὸν ἥλιόν σου). Ναυσικῶν (ποῦ μὲ ἀρῆσει τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου σου) φλητὲ μου διὰ τ' ἀδελφία.) Κλάδον Κοτίνου (γαίρω πολὺ ποῦ ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸν). Γαλάτειαν, Νεαράς Ἀμερικανίδας, Φεγγόβουλην Ἀδρούλαν, Κόρην τοῦ Βουνοῦ, Ἀνεμοστρόβιλον, κ.τ.λ. κτ.λ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Φεβρουαρίου, θάπληκτῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἀπριλίου
Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἅλ τοῦ ἰσοῦ δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν ἀγαθῶν ἰσοῦ, πλεῖται ἢ τῆ Γραφίᾳ μας εἰς φακέλλους, ἓν ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

127. Δεξιόγριφος.
Με τὸ πρῶτον μου φωτίζω
Με τὸ δεύτερον μυρίζω
Με τὸ ὅλον πνευματικῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Βαρύκος

128. Συλλαβόγριφος.
Γράμμα μ' ἄρθρον ἢ ἐνώθη;
Καὶ ἔχθον ἢ φανερώθη;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοσοφίας, Γαδός

129. Στοιχειόγριφος.
Ἐγραψα ὅσα δὲν εἶδα
Καὶ αὐτὰ χωρὶς γραφίδα.
Τὸ κεφάλι ἄν μου βγάλῃ;
Στὸ κορμὶ σου θά με βάλῃ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Βαρύκος [E]

130. Αἶνιγμα.
Ὅταν τὸ δένω περπατῆ
Κι' ἔσαν τὸ λῶνω στέκει
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχαγοροῦ τοῦ Ἰλίου

131. Τρίγινος.
1.—Ὅρος εἶμαι ἱερὸν.
2.—Ζῶον εἶμαι τῶν δασῶν.
3.—Σύνδεσμος ἐκ τῶν γνωστῶν.
4.—Ἐν ἄλλοις συριστικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διοκλετοῦ Ἀγγέλου

132. Περὸν.
Καθετὸς ἀποτελεῖται τὸνομα πόλεως ὀριζοντίως νήσου καθετὸς δεξιὰ ἤρωος καὶ ἀριστερὰ ζῶου.

133. Στιγματόγριφος.
ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΧΑΔΚΙΑΟΣ :
Μέλλουσα Καλλιτέχνις ;
Ἐθνικὸς Ἰγνος.—
Φιλαθάνατος.—
Ναυτοπούλα.—
Ζητεῖται τί κάμνει ἕκαστον ἐκ τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων προσώπων. Σημειώσαν ὅτι καὶ τῶν τεσσάρων ἡ ἐνέργεια εἶνε σύγχορος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζελίου [E]

134. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 = Πτηνόν.
2 4 3 = Κάτι γλυκὺ καὶ τερπνόν.
3 2 4 = Ὁσότης.
4 3 5 6 7 = Ποταμός.
5 2 3 6 5 = Ποτόν.
6 5 6 7 = Ζῶον.
7 6 7 = Ἀνωτονομία.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχαγοροῦ τοῦ Ἰλίου

135—157. Δογοπαίγιον.
1.—Ποῖα πόλις ἀντὶ νὰ λέγῃ ὄχι, λέγει α ;
2.—Ποῖον ὄρος λέγει ὄχι ἢ φωτιά εἶνε α ;
3.—Ποῖα πόλις σχηματίζεται ἀπὸ Β καὶ Ν ;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωματικῆς Σωματικῆς [E]

138—142 Μαγικὴ Συλλαβὴ.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις :

μητρώον, οὖς, γαλῆ, λαός, λαύρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαδόχου
143. Ἑλληποδύμφωνον.
Ο ε ι ο -αυ η-ε-ση-α.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδριανῶν

144. Γρίφος.
H H
H H
H H
H H
H H
H H
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζορζου Μετακίνοῦ [EE]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν κρυπτικῶν ἀσκήσεων τῆς 12 καὶ 19-26 Δεκεμβρίου 1898
778. Ἄβυσσινία (Α, Β, Σ, Ν, Α).—776. Ἀριθμός, ρυθμός.—777. Ἰούνιος, Ἰούλιος.—778. Ἡ χελώνη.

779. Α Β Λ Α Ο Σ
Α Ν Α Π Α Δ Ο Σ
Α Ρ Α Γ Ε Τ Α Ρ Ο Σ
Α Ν Α Ν Ι Α Σ Α Ρ Ν Ο Σ
Α Γ Ι Ο Ν Α Ι Ν Ο Σ
Ε Α Ν Σ

781—785. 1, Ὅσσα, 2, Οἶτη, 3, Ὀχη.—784—788. 1, Ὁ βούς εἶνε ζῶον χρήσιμον. 2, Ἡ ἐλαία θάλλει καὶ καρποφορεῖ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.—786—787. 1, Ἡ νωτέρα εἶνε ἡ Αἰγυπτία Ἀθηνᾶ (νέα) ἢ δὲ γεροντοτέρα, ἡ Ταταγαία Κόρη (γραία).—788—792. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Ι, σχηματίζονται αἱ λέξεις : ἄγριος, ἰατρός, αἶμα, Αἴας, χωρίς.—793. Βούλου ἀρίσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.—794. Ἐν ἀρετῇ μένει.—795. Τὰ ἔτοχα πνεύματα εἰσὶ σπάνια.

796. Πέθηκος (Π, Θ, Κώς).—797. Ἀθενοῦς, φθόνος.—798. Κύκλος, κύκνος.—799. Δῶρος, Δῶρον.—800. Ὁ ἀκνθόχοιρος.

801. 802.
ΣΑΡΑΕ Σ Ν Α Σ
ΑΓΑΝ Α Ω Ι Ο
ΡΑΕ Ι Δ Α Μ Ε
ΑΝ Α Α Ι Η Α Ε Α Ε
Ε Ν Σ Α Ν Ν

805. Η Χ Ω (Ἑλληνικὴ Η Χ Ωρα)
Χ Η Ν (μάΧ Η Ν)
Ω Ν Η (ΧΩΝ Ησαν)

804. Ἄλας.—805. Οἰκονομολόγος.—806—808. 1, Ἡ Πίσσα τῆς Ἰταλίας, 2, Διὸς τρώγον πάντες πάνυ, δηλαδὴ παντεσπάνι. 3, Οἱ ὑπερματωποῖοι, διότι ἔχουν καλὰ πόδια (καλαπόδια).—801—815. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΛΑ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : μαλάκιον, Λαμία, πλάγιος, ὕλακῃ, ἔλαφος.—814. ΑΜΑΔΙΑ, ΑΝΔΣΣΑ (1, Ἀθηνᾶ. 2, Μίλων 3, Αἰσθησία. 4, ΛάροΣ. 5, ἸκτιΣ. 6, Ἀραβία.)—815. Οὐκ ἀνδρὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἄνθρωπος ἀνδρ.—817. Τὸ ἀδίκον οὐκ εὐλογεῖται.—817. Ὁς φιλονεικῶς ἢ αἰετῶ, φιλονεικεῖ ἐπιμόνος.—818. Χρόνια πολλά!

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια: Ίδε σελ. 71)

Άμεσως ο αρχηγός, ακολουθούμενος υπό των Πεζοναυτών και άλλων στρατιωτών με φώτα, ώρμησεν εις την κλίμακα και μετ' ολίγον εφθασεν εις το δωμάτιον των γάλλων ευγενών, όπου ευρέθη ενώπιον εκπληκτικού θεάματος: Ο Ραμιρέζ και ο Παλουάζος, αφ' ου εις όλον αυτό το διάστημα έγρυθοκοπήθησαν μεταξύ των μανιωδών, τώρα εφρίσκοντο μέν χωρισμένοι, άλλ' όμως εξηκολούθουν ακόμη την πάλην. Και ο

μεν. "Ας υπάγωμεν εις τα κρεβάτια μας" θα ξεκινήσωμεν πολύ πρωί, και πρέπει ν' ανακινήσωμεν τον άπωλεσθέντα ύπνον. Σεις, κύριε Ραμιρέζ, να υπάγετε εις το δωμάτιόν σας' αλλά προς Θεού, προσέχετε να μην κάμπετε πάλιν λάθος εις τον αριθμόν! Κατόπιν έστειλεν ένα άγγελιαφόρον να καθυσάσῃ τας προφυλακάς, αι οποίαι φυσικά είχαν ανασταθῆ από τον μεσονύκτιον αυτόν θορύβον. Το υπόλοιπον της νυκτός διήλθεν εν εν ειρήνῃ' αλλά το πρωί ο Ιππότης και ο Έπίτροπος ευρέθησαν με όφθαλμούς προισμένους, όχι βέβαια από τον ύπνον

— Τι θέλεις να πῆς; ήρώτησεν ο Ιππότης. — Θέλω να πῶ, απήντησεν ο Πεζοναύτης, πως άμα φθάσουμε εἰς τὸ Κάδιξ, ἐκεῖ δά εἶνε πού πρέπει νά δέσουμε τῆς μούσες καὶ νάνοίξουμε τὸ φλέσι γιὰ τὴν τρικυμία! Οἱ δύο φίλοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον συνειθισθῆ πλέον τὴν μεταφορικὴν γλῶσσαν τοῦ Πεζοναύτου, ἀντήλλαξαν βλέμμα ἐκφραστικόν. Ἡσθάνοντο ὅτι ὁ Παπαφίγκος εἶχε δίκαιον. Ὅσα ἐπέρασαν ἕως τώρα δὲν ἦσαν τίποτε. Εἰς τὸ Κάδιξ θά ἤρχιζον δι' αὐτοὺς πραγματικῶς αἱ περιπέτειαι καὶ οἱ κίνδυνοι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΟΤΙ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΝΑΥΤΑΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΙΣΠΑΝΟΥΣ ΤΕΛΟΝΟΦΥΛΑΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὴν 24 Μαΐου 1810, ὁ Ἰππότης Σαὶν Ροκαντέν καὶ ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος Παλουάζος, συνοδευόμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν δύο καλῶν Πεζοναυτῶν, εφθασαν πρὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου. Ἐκεῖ τοὺς ἐσταμάτησεν ἡ φωνὴ τοῦ σκοποῦ: — Τίς εἶ! — Κύριε, απήντησεν εὐγενέστατα ὁ Σαὶν Ροκαντέν' ἐρχόμεθα. — Σιωπῆ, παρακαλῶ! διέκοψεν ἀπτόμετος ὁ Παπαφίγκος. Καὶ ἀμέσως, δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς, ἀνέκραξε: — Γαλλία! Πεζοναῦται τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Φρουρᾶς! — Ὅριστε ἐλευθερά, απήντησεν ὁ στρατιώτης. Εἰς λοχίας καὶ τέσσαρες στρατιῶται ἦλθον εἰς προῦπάντησίν των μετὰ τὴν λόγην ἐφ' ὅπλου.

Ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος ἐπέδειξαν τὸ «φύλλον πορείας» των, καὶ ὁ ὑπαξιωματικὸς ὠδήγησε τὸν μικρὸν ὄμιλον εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ στρατάρχου Βίκτωρος, ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ τῆς πολιορκίας. — Κύριε, εἶπεν ὁ Ἰππότης Σαὶν Ροκαντέν πρὸς τὸν ὑπαξιωστήν τῆς ὑπηρεσίας, ἐπεθύμουν νά ὀμιλήσω εἰς τὸν Στρατάρχην διὰ σπουδαιωτάτην ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν ἀναβολήν. — Λάβετε τὴν καλωσύνην, κύριε, νά με περιμένετε ὀλίγον, απήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς, φέρων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πιλίκιον του. Ὁ ὑπάγωγος νὰ ἴδω ἂν ἡ ἔξοχότης του εἰμπορῆ νά σας δεχθῆ. Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψε καὶ παρεκάλεσε τοὺς δύο εὐγενεῖς νά τον ἀκολουθήσουν. Τοὺς ὠδήγησεν εἰς μίαν μεγάλην σκηνήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκυμάτιζεν ἡ τρίχρους γαλλικὴ σημαία. Ὁ Στρατάρχης Βίκτωρ, δοῦξ τοῦ

Ὁ Ραμιρέζ, γονυπετής, κατεγίνετο νὰ γρονθοκοπῆ ἀνηλεῶς ἐν προσκεφάλαιον, ἐκλαμβάνων αὐτὸ ὡς ἔχθρον· ὁ δὲ Παλουάζος... (Σελ. 88, στήλ. α΄.)

μὲν Ραμιρέζ, γονυπετής, κατεγίνετο νὰ γρονθοκοπῆ ἀνηλεῶς ἐν προσκεφάλαιον, ἐκλαμβάνων αὐτὸ ὡς ἔχθρον· ὁ δὲ Παλουάζος, ἐξηπλωμένος ὀλωσδιόλου ἐπὶ τοῦ πατώματος, δὲν ἔπαυε νὰ λακτίζει μετὰ πείσμα ἡμιόνου πλαιῖν πολυθρόναν. Καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο παράφοροι, ἔξω φρενῶν, ἀναίσθητοι πρὸς τὰ περὶ αὐτοῦς, οὔτε βλέποντες πλέον, οὔτε ἀκούοντες, οὔτε γνωρίζοντες τί τους γίνεται. . . Μ' ὅλα ταῦτα κατῴρωσαν νά τους καθυσάσουν καὶ μετὰ τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις, νά τους συμφιλώσουν, πρὸς μεγάλην φαιδρότητα τῶν θεατῶν τῆς κωμικῆς σκηνῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠμποροῦσαν νά κρατήσουν τοὺς γέλωτες, βλέποντες τὰ ἠλλοιωμένα καὶ κίπως ἐντροπιασμένα πρόσωπα τῶν αἰτίων τοῦ πανικοῦ. — Τώρα ἡσυχία, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς φαιδρότατος· ὁ κίνδυνος ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον σοβαρὸς, ἀφ' ὅσον ἐφαντάσθη-

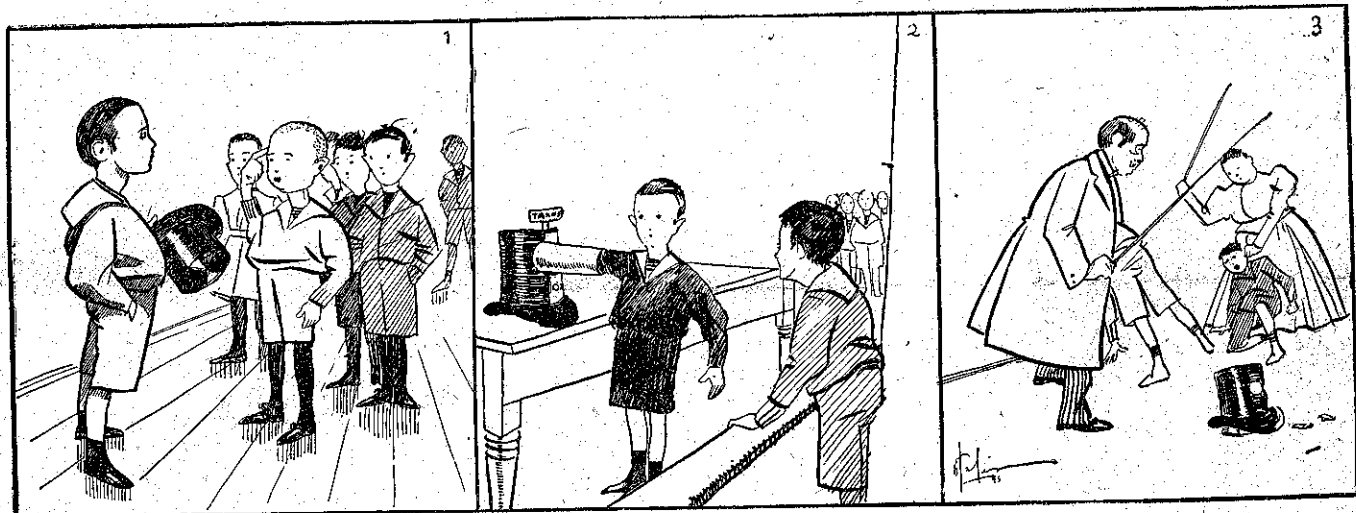
— διότι δὲν εἶχον κοιμηθῆ καὶ πολὺ, — ἀλλ' ἀπὸ τοὺς γρόνθους, μετὰ τοὺς ὁποίους ἀφειδῶς εἶχε φιλοδωρήσῃ καὶ τοὺς δύο ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος ἔμπορος. Ἐξηκολούθησαν τὸ ταξιδεῖόν των καὶ το ἐτελείωσαν, εὐτυχῶς χωρὶς ἄλλας ἀξιομνημονεύτους περιπετείας. Οὕτω, μετὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ μετὰ πολλοὺς σταθμούς, εφθασαν ἐξηνητημένοι εἰς τὸ Κάδιξ, ἀφ' οὗ διεσχισαν κατὰ μῆκος, ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, ὀλόκληρον τὴν Ἰσπανίαν. — Τελοσπάντων! εἶπε μίαν ἐσπέραν ὁ κ. Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος· δοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ! αὐριον φθάνομεν εἰς τὸ Κάδιξ καὶ ἐκεῖ θά ἠμπορέσωμεν νά ἡσυχάσωμεν ὀλίγον. — Ἐκλαμπρότατε αὐθέντα, απήντησεν ὁ Παπαφίγκος, μετὰ συγχωρεῖτε πολὺ πού ταξιδεύω εἰς τὰ νερά σας χωρὶς νά μ' ἐρωτήσετε, ἀλλὰ μού φαίνεται πῶς ἐπέσατε πολὺ ἔξω!

Βελλόν, ἐκάθητο πρὸ μικρᾶς τραπέζης, σκεπασμένης μετὰ χάρτας καὶ σχέδια, καὶ συνδιδασκέτετο μετὰ τὸν ἐπιτελάρχην του. — Ἐξηγήσατε νά με ἰδῆτε, κύριε! εἶπε πρὸς τὸν Ἰππότην· λάβετε τὴν καλωσύνην νά μου ἐκθέσετε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας, ἀλλὰ μὲ πᾶσαν τὴν δυνατὴν συντομίαν, διότι αἱ στιγμαὶ μου εἶνε πολὺτιμοι. — Κύριε Στρατάρχη, απήντησεν ὁ Σαὶν Ροκαντέν, σᾶς παρακαλῶ νά με συγχωρήσετε, διότι πρόκειται περὶ ὑποθέσεως ὀλωσ προσωπικῆς, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θά σας ἐνδιαφέρῃ ἐπίσης, διότι πρόκειται νά σωθῆ ἡ ζωὴ ἐνὸς γάλλου στρατιώτου, τὴν ὁποίαν ἐπιβουλεύονται κακοῦργοι, σίαχροκερδεῖς.

— Σᾶς ἀκούω, κύριε. Ὁ Ἰππότης διηγήθη τότε ἐν συντόμῳ ὅσα τῶ εἶχεν εἶπῃ ὁ Παπαφίγκος περὶ τοῦ Ρογήρου καὶ τῶν τριῶν κακούργων, οἱ ὁποῖοι εἶχον συνομώσῃ κατὰ τῆς περιουσίας του καὶ τῆς ζωῆς του. Τὸ πρόσωπον τοῦ Στρατάρχου, ψυχρὸν κάπως εἰς τὴν ἀρχήν, ἐζωήρευσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, προχωρούσης τῆς διηγήσεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ἤκουσε μετὰ πολλὴν εὐμένειαν, καὶ κατόπιν ἠρώτησεν εἰς τόνον εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος: — Καὶ τί εἰμπορῶ νά κάμω διὰ νά σας βοηθῶ; — Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη νά σας εἶπω, απήντησεν ὁ Ἰππότης, ἀλλὰ χωρὶς

ἄλλο θά λάβωμεν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σας καὶ τῆς προστασίας σας, τὴν ὁποίαν καὶ ἤλθα νά σας ζητήσω ἐκ τῶν προτέρων. — Σᾶς τὴν παραχωρῶ, κύριε, πολὺ εὐχαρίστως. Εἰμπορεῖτα νά βασισθῆτε ἐπ' ἐμοῦ. Εἶμαι πρόθυμος νά κάμω πᾶν ὅ,τι μου ζητήσετε, ἀρκεῖ μόνον νά μὴ διακυβεύῃ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ στρατοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον εἶμαι ὑπεύθυνος ἀπέναντι τοῦ Ἀυτοκράτορος καὶ ἀπέναντι τῆς Γαλλίας. Ὁ Στρατάρχης ἠγέρθη, — εἰς σημεῖον ὅτι ἡ ἀκρόασις εἶχε τελειώσῃ, — καὶ οἱ εὐγενεῖς του συμπατριῶται τὸν ἀπεχαιρέτισαν. (Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΦΕΒΟΥΑΡΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

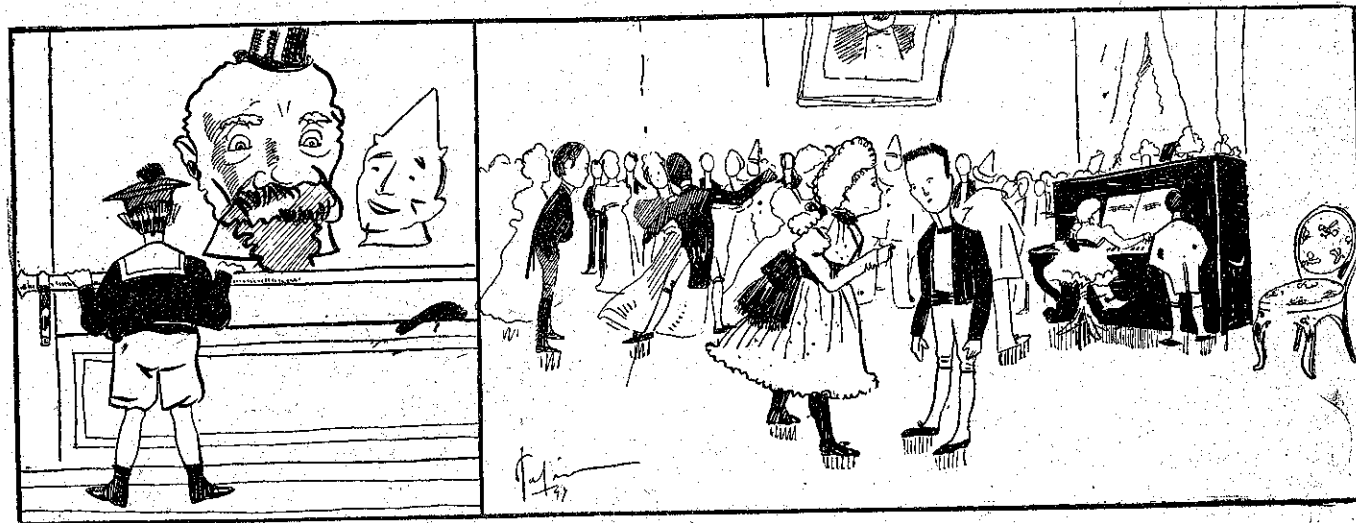
— Νά ἰδέα μιά φορὰ! νὰ τρυπήσουμε τὸ φιλὸ καπέλλο τοῦ μπαμπᾶ, νὰ το κάνομε κἀλλη καὶ νά βγάλομε βουλευτὴ τὸν Τάχη.

ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Μιὰ ἄσπρη ψῆφο, παρακαλῶ, διὰ τὸν Τάχη· ἀλλὰ πρόσεξε μὴ τὸν μαυρίσης· ἔς τὸ ἄσπρο εἶνε τὸ καί, ἔς τὸ μαῦρο εἶνε τὸ ὄχι.

ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Κάλπη τὸ κάνατε τὸ καπέλλο μου, ἔ; κάλιδες! Σταθῆτε λοιπὸν νά σᾶς δεῖξω ἐγώ... τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν... Νά! νά!

ΠΡΟ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΣ

— Ὡ! οἰκ κεφαλή καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει!

ΕΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΧΟΡΟΥ

— Τοτό, πήγαίνε με ἔσῃ μαμμὰ νά με ξεμυτίσῃ, γιὰτὶ δὲν ἐπῆρα μαντήλι.

Ο ΖΑΝΤΟΣ

(Μεσαιωνικόν διήγημα)

Πλησίον τῷ Βλοῦ, ἐν τῷ μέσῳ εὐφύου καὶ καλλιεργημένης πεδιάδος ὑψοῦτο — ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1450 — ἡ ἀρχαία ἔπαυλις τοῦ κόμητος Δ' Αἰγγλενοῦ, μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐκτεταμένον ἱπποτικὸν οἰκοδόμημα, ἐπὶ ἐκάστης τοῦ ὁποῦ γωνίας φρουροὶ ἴσταντο τέσσαρες ὑψηλοὶ πύργοι, περικλειόμενον πανταχόθεν ἀπὸ τάρρον καὶ τεῖχη διατρητὰ ὑπὸ τῶν πολεμιστῶν.

Ἡ κατοικία αὕτη ἦτο τοσοῦτω μάλλον σκυθρωπὴ καὶ κατηφής, καθ' ὅσον ἡ κόμησσα εἶχεν ἀποθάνῃ πρό τινων ἐτῶν ἐξ ὀδύνης : τῆς ἀρήρπασαν τὸ τέκνον τῆς, τὸ χαριτωμένον τριετὲς ἀγγελουδί τῆς μετὰ τὰ σγουρά του μάλκικα καὶ τὰ γαλανὰ ματάκια του. Πόθῳ το ἤρπασε ; κάνεις δὲν ἤμποροῦσε νὰ το ἀνακαλύψῃ. Οἱ Ἀθίγγανοι, ἀναμφίβολως θὰ εἶχον συλλάβῃ τὸ παιδίον εἰς τὸν λειμῶνα καὶ θὰ το εἶχον ἀπαγάγῃ, διὰ νὰ το μάθουν τὴν ἀισχροκερδῆ τέχνην των.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ κόμησσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμαραίνεται, μέχρις ὅτου μετὰ τινα ἔτη, ὑπὸ τοῦ ἀλγους καταβληθεῖσα, ἀπέθανεν. Ο Ἀλβέρτος Δ' Αἰγγλενοῦρ ἀπέμεινε τοιοῦτοτρόπως μόνος εἰς τὴν ἔπαυλιν μετὰ τοὺς δύο φρουροὺς του, τοὺς ὑπηρέτας του καὶ τὴν μικρὰν κορασίδα Λιάναν, λεπτοκάμωτον ὀκαετὲς πλασματάκι. Κατόπιν κατὰσκοποι τοῦ κόμητος παντοῦ, εἰς ὅλην τὴν χώραν, ἠρεύνησαν — ἀλλ' εἰς μάτην.

Α'.

Περὶ τὸ λυκόφως χειμερινῆς ἑσπέρας, ἐνῶ διὰ τῆς ὑψηλῆς καπνοδόχου ἀνήρχοντο οἱ σπιθίθρες τῶν κατομένων κυδοξύλων τῆς ἐστίας καὶ ὁ κόμης καθήμενος πλησίον τοῦ πυρὸς μετὰ τὴν μικρὰν Λιάναν ἀνελογίζετο σκυθρωπὸς τὸ ἀπολεσθὲν παιδίον του, αἰφνιδίως ἠκούσθη ἤχος σάλπιγγος, ἀφύπνισας αὐτόν, ὡς ἐγερετήριον μετ' ὀλίγον δὲ ὁ ὑψίσωμος ἱπποκόμος τοῦ ἐνεφανίσθη καὶ σταθεὶς πρὸ τῆς παραστάδος τῆς θύρας :

« Ἐκλαμπρότατε, εἶπε, μᾶς ἐκόπιασαν δύο θαυμαστοποιοί, νεώτατος ὁ ἕνας, μεγαλύτερος ὁ ἄλλος, μετὰ τὸ ἀμάξι των. Σᾶς παρακαλοῦν νὰ τους δεχθῆτε νὰ περάσουν αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ Σᾶς ὑπόσχονται νὰ Σᾶς διασκεδάσουν μετὰ τὰς ταχυδακτυλοουργίας των. . . . »

Ὁ ἱπποκόμος, ἀφοῦ ἐταλαντεύθη ἐπὶ τινας στιγμάς, προσέθηκε :

« Ὁ νεώτερος εἶνε ἓνα εὐμορφόπαιδο . . . ὅσο γὰρ τὸν ἄλλον ὁμοῦ δὲν Σᾶς ὑπόσχονται . . . »

— Δέν μου πολυἀρέσουν τέτοια ὑποκείμενα, ἀπήντησεν ὁ κόμης μετὰ φωνὴν σιγαλήν, ὡς νὰ ὠμίλει καθ' ἑαυτόν.

Ἄλλὰ τί μας μέλει ; ἀς περάσουν μετὰ σᾶς, νὰ σκοτώσουμε αὐτὲς τὲς ὄρες. . .

Ὁ ἱπποκόμος προσέκλινε καὶ ἐξήλθεν, ἐπανῆλθε δὲ μετ' ὀλίγον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο Ἀθίγγανων. Τῆ ἀληθεία, εἶχε δίκαιον ὁ πρεσβύτερος δὲν ἐνέπνεε καμμίαν ἐμπιστοσύνην : σωστός διάβολος, μετὰ μακρὰν μελανὴν κόμην, μετὰ τὸ βλέμμα σπιθηροδόλον ἡρὶς του, ὡς ῥάμφος ὄρνέου, κυρτομένη ἔφθνε μέχρι τοῦ πυκνοῦ μαύρου μύστακός του : ἀντιτύπον ἴσαντο ἰησοῦ. Ἐξ ἐναντίου, ὁ συνοδῶν αὐτὸν νέος καθόλου δὲν τον ὠμοιάζετ' ἡλικίας δεκαεσσάρων περίπου χρόνων, εἶχε φυσιογνωμίαν εὐφυᾶ καὶ συγχρόνως ἀρελῆ. Ἀμφότεροι εἰσελθόντες ἐχαιρέτισαν τὸν κόμητα, ὅστις :

« Πεινάτε ; τοὺς ἠρώτησε.

— Ἐκλαμπρότατε, ἀπήντησεν ὁ ἀγύρτης, μεσιδίων προσηνῶς, οὐδέποτε ἀρνούμεθα.

— Καλά ! . . Σιγισμόνδε, πὲς νὰ στρώσουν τραπέζι.

Ἐνῶ δὲ ἔτρωγον, ὁ κόμης παρετήρει προσεκτικὰ τοὺς δύο φιλοξενουμένους καὶ :

« Πῶς ὀνομάζεσαι σὺ ; ἠρώτησε τὸν νεώτερον.

— Ζάντος, ἀρένη μου.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε χριστιανικὸν ὄνομα.

— Ἔτσι μοῦ το λένε, ἐκλαμπρότατε.

— Καὶ σὺ ; ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν ἄλλον θυματοποιόν.

Ὁὗτος, προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ ὑποκριτικὸν μειδιάμα :

« Ὁ πατέρας μετὰ ὀνομάζειν Ἀντώνιο, ἀπήντησε. Μὰ ὅπως μετὰ εἰποῦν δὲν παρασκοτιζομαι. »

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ κόμης ἀντελήθη, ὅτι ὁ Ζάντος ἔρριψεν εἰς τὸν σύντροφόν του βλέμμα ἀντιπαθείας, ἀλλὰ δὲν ἔδωκε μεγάλην προσοχὴν.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Ζάντος ἐξέβηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης βόλους, κύλικας, ἐνκιβωτίδιον καὶ τὸ ἀπαραίτητον μυχικὸν ραβδίον του, καὶ πρὸ τοῦ κόμητος καὶ τῆς ἐκπληκτοῦ Λιάνας, ἤρχισε νὰ παίξῃ μετὰ αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἀντικείμενα χίλια δύο περιεργὰ ταχυδακτυλογραφικὰ παίγνια. Ὁ κόμης, τὸν ὅποτον διεσκεδάζεν ἡ χαρὰ τῆς μικρούλας του, ἐφαιδρύνθη μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἀλλ' ἐξαίφνης στρατιωτῆς εἰσῆλθε, τῶ ἐψιθύρισε κατὰ τι μυστικὸν καὶ εὐθὺς ἐγερεθεὶς ὁ κόμης :

« Ἐξακολούθησατε, θὰ ἐπανέλθω » εἶπεν εἰς τὸν ταχυδακτυλογρόν μετ' ὁ ἐξῆλθε.

Ὁ Ζάντος ἐξηκολούθησε τὰ παίγνιά του πρὸ τῆς μικρᾶς πυργοδεσποίνης καὶ τῆς ὀμηγύρεως τῶν ὑπηρετῶν.

Μετὰ πάροδον ὀλίγων στιγμῶν ὁ κόμης ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ μετὰ βῆμα τρέμον,

ἀνήσυχον, καὶ σταθεὶς πρὸ τοῦ Ἀντωνίου τὸν ἠρώτησε μετὰ φωνὴν σοβρᾶν :

— Καὶ δὲν μας λές, ποῖο εἶν' αὐτὸ τὸ ἀσθενικὸ κοριτσάκι, ποῦ ἔχετε ἀφήσῃ μετ' ὅς τὰμάξι σας ; »

Ὁ Ἀθίγγανος ἀνετριχίασε καὶ πρὸς στιγμὴν ὠχρίασεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀναλαβὼν τὴν προτέραν του ψυχραιμίαν :

« Ἀχ, ἐκλαμπρότατε ! εἶπε αὐτὸ ; αὐτὸ εἶνε τὸ παιδάκι μου ! Τὸ δυστυχησμένο εἶνε ἀσθενικὸ, πρὸ πολλοῦ ἀδύνατο ! Ἄλλοίμονο ! Δὲν εἶματτε σὲ θέσι . . . δὲν ἤμποροῦμε νὰ πληρώσωμε χειρουργικὰ καὶ φάρμακα ! . . . Ὡ, εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος, πολὺ δυστυχῆς !

Καὶ ὁ ἀγύρτης ἐδάκρυσεν ὁ κόμης ὁμοῦ, ἀπαθῆς πλέον, τὸν παρετήρησεν ἀνεῶς καὶ :

« Εἶσαι τυχερός ; τῶ εἶπε. Τὸ ἰδικόν σας (καὶ ἐτόνισε τὰς λέξεις ταύτας) τὸ ἰδικόν σας παιδάκι, ὡς μένη ἐδῶ μέχρις ὅτου θεραπευθῇ ἄσθενῶ, νὰ μὴ σας κωπορᾶ ! . . . »

— Νάρησω τὴ μικρούλα μου, ἀρένη μου ! ἐρώτησεν ὁ Ἀντώνιο μετὰ φωνὴν τρέμουσαν.

— Ὅχι μὲντε καὶ σεῖς ἐδῶ μετὰ τοὺς ὑπηρέτας μου, ἀν ἀγαπᾶτε, ἀπήντησεν ὁ κόμης. Τὸ κοριτσάκι σας τὸ ἔχω ἤδη μεταφέρῃ εἰς τὸ δωμάτιό μου, ἐννοία σας. Ὁ ἱπποκόμος μου θὰ σας ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ἰδικόν σας.

Καὶ ὁ κόμης ἐνευσεν εἰς τὸν Σιγισμόνδον, ὅστις εὐθὺς ὠδήγησε τοὺς δύο θυματοποιούς νὰ κατακλιθεῖν. Τῆ ἐπαύριον πρωῒ, ὅτε ὁ οἰκοδεσπότης ἐγερεθεὶς κατήλθεν εἰς τὴν εὐρύχωρον αἴθουσαν, ὅπου συνήθως διέμενε, εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τεμάχιον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀδίστατος κάλαμος εἶχε γράψῃ μετὰ βίας τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἀναγνώσας ὁ κόμης ἀπέμεινε ἐκπληκτός :

« Πρὸς Θεοῦ, ἐκλαμπρότατε, προφυλάξτε τὸ κοριτσάκι σας. Ποῦτος εἰξεύρει τί ἢ μπορεῖ νὰ συμβῇ . . . »

Ζάντος.

« Ἀρένη, εἶπεν ὁ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσελθὼν Σιγισμόνδος, οἱ δύο ἀγύρτες τῶκοψαν λάσπη ! »

Ὁ κόμης μετὰ χειρονομίαν ζωηρᾶς ἐκπλήξεως :

« Πῶς ; εἶπε καὶ ἡ ἀμαξία των ;

— Πάει καὶ πάει, ἐπανέλαθεν ὁ ἱπποκόμος, καὶ ἡ ἀμαξία των καὶ τὰ ἄλογά της ἀκόμα ! Καθὼς εἶνε ἡ αὐτὴ γέματῃ φορβῇ, τῶττηρψαν χωρὶς νάκουσθῶν ! . . . »

— Ἀχ ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀλβέρτος Δ' Αἰγγλενοῦρ, αὐτὸ εἶνε παράδοξον ! . . . Ὁ Ἀντώνιο, καί, τὸ ἐννοῶ, εἶνε διαβολάνθρωπος . . . μὰ ὁ ἄλλος ; . . . Τὸ γραμματάκι του αὐτὸ πάλιν ἀποδεικνύει

τὰς καλὰς του διαθέσεις. . . ἀλλ' ἐδῶ ἴσα—ἴσα εἶνε τὸ μυστήριον !

— Μήπως ἡ μικρούλα ἄρρωστη ἠμπορεῖ νὰ Σᾶς πληροφωρήσῃ, ἀρένη ; ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ Σιγισμόνδος.

— Καλὰ λέγεις ; ἀπήντησεν ὁ πυργοδεσπότης τὴν εἰχα λησμονήσῃ. Πηγαινόμεν νὰ τὴν ἰδοῦμε ! »

Αὕτη ἦτο εἷς χαριτωμένο κοριτσάκι πέντε—ἕξ χρόνων, πολὺ ὠχρὸ καὶ ἐξηνητημένο.

« Εἶνε ἄτχημα ; ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν ἱατρόν του.

— Καθόλου, Κύριέ μου ; ἀπλῆ κόπωση ὀλίγων ἡμερῶν ἀνάπαυσις καὶ τίποτε περισσότερο.

Ἡ δὲ Λιάνα ἐθεώρει ἑαυτὴν εὐτυχῆ πλησίον τῆς μικρᾶς προστατευομένης καθήμενῃ παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἡ ἰδίᾳ τῆ ἐδίε τα τονωτικά φάρμακα, τὰ ὁποία τῆς ἐπήγαιναν ἔτοιμα, τὴν ἐθώπευε, τὴν ἐνηγκαλιζέτο . . .

Μετὰ τινας δὲ ἡμέρας, ὡς τὸ κοράσιον ἀνέρωσεν, ὁ κόμης τὸ ἠρώτησεν :

— Ἐκεῖνος ὁ ἀνδρουκλῆς μετὰ τὰς μούστακας, μὴν ἦταν ὁ πατέρας σου ; ἠρώτησε.

— Ὅχι ! ὄχι !

— Ποῖος ἦταν λοιπὸν ;

— Αὐτὸς ἦταν . . . ὁ Ἀντώνιο.

Ὁ Κόμης ἐμειδιάσας :

— Ναι . . . ἔξερω . . . Ἀλλὰ ἤθελα νὰ μ' ἔλεγες, ποῖος εἶνε ὁ πατέρας σου ;

Τὸ κοράσιον προσέδλεπε μετὰ τὰ μέγαρα τοῦ ματάκι, ὡς ἐκπληκτον, καὶ δὲν ἀπήνητα.

« Ἀπὸ ποτε εἶσαι μετὰ τὸν Ἀντώνιο ;

— Δὲν ξέρω . . . »

— Ἀπὸ μωροδάκι ; . . . »

Τὸ παιδίον ἐδίσταζε κατ' ἀρχάς.

« Ὅχι ! τέλος ἀπήνησε προητέρω ἡμῶν εἰς ἓνα παλάτι, σαν αὐτὸ—δὰ. »

— Ἄ ! αὐτὸ λοιπὸν συμβαίνει, αὐτὸ ποῦ μου ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἐψιθύρισεν ὁ κόμης ; αὐτὸς ὁ ἀτοῖγγανος, αὐτὸς εἶνε ὁ κλέπτης τοῦ παιδιοῦ !

— Ὁ Ζάντος, ξίρετε, ἦταν πολὺ καλὸς, ὑπέλαβε τὸ παιδίον χωρὶς νὰ το ἐρωτήσῃ. . . μὰ ὄχι σαν τὴν Λιάνα εὐγενῆς ! »

Καὶ καθὼς ἡ μικρὰ πυργοδεσποῖνα εἰσῆλθεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν, τὰ δύο κοράσια ἤρχισαν νὰ παίζου.

« Ἄ ! ἐφώνησεν ἡ Λιάνα αἰφνιδίως πόνον, μὰ πόνον εἶνε εὐμορρο αὐτὸ—δὰ. »

Καὶ ἐκύτταζε περιέργως μετάλλιον, τὸ ὅποτον ἡ μικρὰ ἀσθενῆς ἔφερον ἀνηρητημένον δι' ἀλυσιδίου εἰς τὸν λαιμόν, ἐνῶ ὁ κόμης, πλησιάζας μετὰ σπουδῆς, τὸ ἐξήτασεν ἐπισταμένως : Οἰκόσημον σμάλτινον μετὰ ζωηρὰ χρώματα ἦτο ἐπικεκολλημένον ἐπ' αὐτοῦ :

« Ἀλλὰ, ἐφώνησεν ἐκπληκτός, ἀλλ' αὐτὰ εἶνε τὰ σήματα τοῦ μαρκησίου Δὲ Ροσγγριζ !

— Ροσγγριζ . . . ἐπανέλαβε τὸ κοράσιον.

— Τί, σὺ γνωρίζεις αὐτὸ τὸ ὄνομα ;

— Ὡ ναι, ναι !

Ὁ Κόμης εἶχε τῶρα πλέον ποῦ νὰ στηριχθῇ καὶ :

« Πράγματι, εἶπε, πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐνθυμοῦμαι—ὅτι τὸ παιδάκι τοῦ μαρκησίου ἐξηφανίσθη, ἀλλ' ἐνομίσθη ἡ ἐξαφανίσις του τυχαία ἀνεζητήθη παντοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην οὐδεμίαν λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ ἐξαφανισθὲν. . . »

« Ἀχ, πόσον εὐτυχισμένος θὰ εἶνε ὁ πατέρας σου ! . . . Θεέ μου, δὲν χαρίζεις τὴν ἰδίαν χαρὰν καὶ εἰς ἐμένα ; . . . Ἀλλὰ, ὅτι εὐρέθη δὲν ἀρκεῖ ὀφείλομαι νὰναζητήσωμεν τὸν κακούργον καὶ νὰ τον τιμωρήσωμεν ὅπως του ἀξίζει. Πρὸ παντὸς ὁμοῦ, ἀνάγκη νὰ σπεύσωμεν εἰς τὸν Ροσγγριζ ! »

Διὰ νὰ φθάσουν ἐν τούτοις εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ μαρκησίου, ἔπρεπε νὰ ταξιδεύσουν ἐφιπποῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡμερῶν νὰ γάνῃ καιρὸν ὁ Ἀλβέρτος Δ' Αἰγγλενοῦρ προητοιμάσθη καθ' ὅλα καὶ τῆ ἐπαύριον ἀνεχώρησε. Δωδεκάς ἱππέων προσπορευόντων, ἀνιχνεύοντες τὴν ὁδὸν κατόπιν τούτων ἤρχετο ὁ κόμης ἐπὶ πυρρότριχος πολεμικοῦ ἵππου καὶ ὀπισθὲν του ὀδοπορικῆ ἀμαξία φέρουσα τὴν Λιάναν καὶ τὴν Λευκὴν—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀνευρεθέντος κορασίου. Εἰκοσὰς τέλος ἱππέων ἔκλειε τὴν πορείαν, ὡς ὀπισθοφυλακῆ.

« Ἐμπρός ! » προσέταξεν ὁ κόμης καὶ ἡ μικρὰ ἔλη ἐξεκίνησε.

[Ἐπετα συνέχεια].

(Auguste Bailly) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΘΕΜΑ : Τὸ σπῖτι ποῦ ἤθελα νὰ κατοικῶ.

« Ὅσοι ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς μου καὶ ἀπὸ τ' ἀδέλφια των καταγίνονται εἰς τὴν Ζωγραφικὴν, προσκαλοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν παρόντα Μικρὸν Διαγωνισμόν. Ἐκαστος θὰ μου ζωγραφίσῃ « τὸ σπῖτι ποῦ ἤθελε νὰ κατοικῆ » ὅπως τὸ φαντάζεται, ὅπως τὸ ονειροπολεῖ. Φυσικὰ ἠμπορεῖ νὰ εἶνε τοῦτο μέγαρον ἢ ἀπλὴ οἰκία ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἢ ἐξοχικὸς οἰκισκος, ἢ ἐκφυλις παρὰ τὴν θάλασσαν, ἢ καλύβη ἐντὸς δάσους, ἢ πύργος ἐπὶ τῶν πλευρῶν ὄρους, κτλ. κτλ. Ἡ λέξις σπῖτι εἶνε, βλέπετε, πολὺ γενικὴ, καὶ διὰ τοῦτο εὐρύτατον καὶ ποικιλώτατον τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐλπίζω, πολλὰς καὶ ὠραίας ἐκπλήξεις θὰ μας παρουσιάσῃ ἐκ μέρους τῶν νεαρῶν μας ζωγράφων.

Βιθικοί ὄροι :

Ἐλαιωγραφίαι καὶ ὕδριογραφίαι μετὰ χρώματα ἀποκλείονται. Ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ εἶνε μαύρη ἐπάνω εἰς κατασπρον χαρτί, διὰ νὰ φωτογραφηθῇ. Πρὸς τοῦτο ὀφείλετε νὰ μεταχειρισθῆτε κραγιὸν ἢ σέπιναν ἢ σινικὴν μελανὴν (ἢ ἀπ' ὅλα μαζί,) μετὰ χρωστήρα ἢ μετὰ γραφίδι (ἢ καὶ μετὰ δύο).

Τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Διαγωνιζομένου πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον εἰς μίαν γωνίαν ἐντὸς τῆς εἰκόνος (καὶ ὄχι ἀπλῶς εἰς τὸ περιθώριον). Ἀνώνομα ἔργα ἀποκλείονται.

Τὸ μέγεθος τῆς εἰκόνος δὲν ὀρίζεται. Καλὸν ὁμοῦ εἶνε νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὴν σελίδαν τοῦ φυλλαδίου μας.

Ὅσοι θὰ στείλουν εἰκόνας ταχυδρομικῶς, καλὸς φροντίσουν νὰ τὰς συσκευάσουν ἀσφαλῶς, θέτοντες αὐτὰς μεταξὺ καρτονίων, ὥστε νὰ μὴ λερωθοῦν καὶ προπάντων νὰ μὴ τσαλακωθοῦν. Ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς χεῖράς μου ἐν καλῇ καταστάσει ἄλλως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ.

Εἰκόνας διὰ τὸν Διαγωνισμόν γίνονται δεκταὶ μόνον μέχρι τῆς 20 Ἀπριλίου 1899. Ὅσοι θὰ φθάσουν μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Ἡ βραβευθεῖσα εἰκὼν θὰ δημοσιευθῇ διὰ φωτογραφικῆς ἀναπαραστάσεως εἰς τὸ φυλλάδιον, εἰς τὸ ὅποτον θὰ περιέχεται καὶ ἡ κρίσις, κατόπι δὲ θὰναρτηθῇ ἐντὸς πλαισίου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, ὅπου ὑπάρχουν ἐκτεθειμένα καὶ πᾶσαι αἱ μέχρι τοῦδε βραβευθεῖσαι εἰκόνας τῶν Διαγωνισμῶν μας.

Τοὺς λοιποὺς Γενικοὺς Ὀρους τοῦ Διαγωνισμοῦ ζητήσατε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον ἐ. ἔ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Σωκράτης ήκουσε την μητέρα του να λέγει, ότι εις τὸ τραπέζι, πού θά εδίδαν διὰ τὰ γενεθλιά του, θὰ προσκάλουν μόνον τοὺς στε- τοὺς συγγενεῖς.

Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦτο καὶ ὁ θεὸς τοῦ Σωκράτους, ἄνθρωπος πάρα πολὺ παχύς. Εἰς τὸ τραπέζι λοιπὸν ὁ Σωκράτης σκύπτει πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ τῆς λέγει κρυφά :

— Μὰ πέ μου, ἴσθι Θεὸς σου, στενὸς εἶνε ὁ θεός, πού τον ἐπροσκάλεσε ἡ μητέρα ;

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

Εἰς τὸ Σχολεῖον :

Ο Διδάσκαλος :— Δὲν ἤξεύρατε τί σχῆμα ἔχει ἡ Σελήνη ; Σταθίτε, νὰ τὰ καταλάβετε. Τί σχῆμα ἔχει ἡ ταυθακοθήκη μου ;

Οἱ Μαθηταί :— Τετράγωνη !

Ο Διδάσκαλος :— Ὅχι αὐτή, πού ἔχω τὰς καθημερινές· αὐτὴ πού ἔχω τὴν Κυριακὴν.

Οἱ Μαθηταί :— Στρογγυλή !

Ο Διδάσκαλος :— Ἀί, λοιπὸν τί σχῆμα ἔχει ἡ Σελήνη ;

Οἱ Μαθηταί (ἐν χορῷ) :— Τὰς καθημερινές τετράγωνη καὶ τὴν Κυριακὴν στρογγυλή !

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Τετυοῦ

ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Φίλε κύριε Παπαδόπουλε,

Θεωρήσας εὐχάριστον καθήκον, ὡς συνεργάτης τῆς « Διαπλάσεως », νὰ εὐχαριστήσω τὴν εὐγενεστάτην κυρίαν Agnes Mauro δι' ὅσα καλὰ ἔγραψε περὶ τοῦ μόνου ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ μας, (*) ἔλαβον παρ' αὐτῆς τὴν κάτωθι εὐγενεστάτην ἐπιστολήν, ἣν, ἂν τὸ νομίζητε χρήσιμον διὰ τὴν « Διαπλάσιν » δύνασθε νὰ δημοσιεύσητε. Εἶνε εὐχάριστον, ὅτι ἐν τοῖς σημερινοῖς δυσκόλοις διὰ τῶν Ἑλληνισμῶν καιροῖς, ἀπαντῶντι πού καὶ πού καὶ εὐγενεῖς τινας κερταίαι πονοῦσαι καὶ ἀγαπῶσαι καὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν σημερινήν, τὴν τὸσον παραβλεπομένην . . .

Ἐν Γοτζίγγη, Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

Ἴδου ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἡ ἐπιστολὴ τῆς φιλελληνικωτάτης κυρίας : Glendale King's Road Cheltenham Σεπτ. 26ῆ 98.

Κύριε,

Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὸ δελτάρίον σας. Ὅ, τι περὶ τῆς « Διαπλάσεως » εἶπον, τὸ λέγω ἐν πάσῃ εὐλί- (*) Ἴδε Τόμον « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » τοῦ 1898, σελ. 263, στήλ. 6'.

κρυνεῖα Τὸ εὐρίσκω πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ προσδευτικὸν καὶ εὐχάριστον νὰ συντείνῃ τις εἰς τὴν μὀρφωσιν πολιτῶν ἀνταξίω τῶν προγόνων τῶν. — Πραγματικῶς γνωρίζω τὸ ὄνομά σας καὶ ἠυφράνθη, μὲ τινὰς ἐκ τῶν ὠραίων σας στιγμῶν « Τὰ δύο λουλούδια » καὶ τὸ « Βράδυ-βράδυ » μὲ συνεκίνησαν ἰδιαιτέρως· τὰ μετέφρασα ἀμφοτέρω καὶ τὰ ἔστειλα εἰς μίαν φίλην. Τὸ « Λουλούδι τῆς καρδιάς » καὶ ἡ μεταφράσις σας « Τὸ καμπαναριὸν » εἶνε πολὺ ὠραία. Ἐσκόπευον νὰ ἐρωτήσω τὸν κ. Κασδῖνην, ἐὰν ὑπάρχῃ δημοσιευμένος τόμος : τις ποιημάτων σας, καὶ χάρω διὰ τὴν εὐκαίριαν ταύτην τοῦ νὰ σας εὐχαριστήσω διὰ τὴν εὐχαριστήσιν, ἣν μοι προὔξηνσθε. — Τρὶ ἔρω βαθῶν σεβασμῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀνδραγαθίαν ἐπιθυμῶ τῆς εὐτυχίας ν. Δυοῦμαι λέγουσα, ὅτι δὲν κίανω τόσας προόδους, ὅσας ἐπεθύμουν, ἐν τῇ γλώστῃ ἀναγινώσκω μετὰ δυσκολίας· δὲν κατάρθωσκ ἀκόμη νὰ λάβω κίμμιαν διδασκαλίαν, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ μείνω ἐν Λονδίῳ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ προσεχὲς ἔτος. . . . Μετὰ τῶν καλλίστων μου εὐχῶν διὰ τὴν « Διὰ πλάσιν » καὶ μετὰ τὴν διαβεβήσιν τῆς ὑπολήψεώς μου.

Διατλιῶ Εὐλιπρινδὸς Ἰμετέρα (Ἰγγορ) AGNES MAURO

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

ΠΑΙΔΙΑ μου, σὰς εἶπα καὶ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ὅτι ἤμουν ἀδιάθετη, καὶ ὅτι δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅσας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας εἶχα ἔμπρὸς μου. Δυστυχῶς ἡ ἀδιαθεσία αὐτὴ ἐμεγάλωσεν ἀπὸ τότε καὶ μία φοβερὰ νευραλγία μὲ κατέχει ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν πού σας γράφω . . . Δι' αὐτὸ δὲν θὰ λάβετε ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐπιστολάς σας οὔτε σήμερον. Ἐλπίζω τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα νὰ εἶμαι καλὰ καὶ νὰ γράψω τὴν Ἀλληλογραφίαν μου. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ παρακαλέσω ὅσους μου ἔγραψαν νὰ μὴ μου ξαναγράψουν, ἕως νὰ λάθουν ὁπωσδήποτε ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν των, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ . . . διὰ νὰ μὴ . . . ἄχ ! πού με ἀρίνει ἡ νευραλγία νὰ τελειώσω τὴν φράσιν μου ! Ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἐνοήσατε τί ἤθελα νὰ εἶπω.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου Ὁ μάρτης τῶν λύσεων, εἰς τὸν ὅποιον δεῖν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των εἰς διηγουμένους, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φελέλους, ἂν ἴκαντος περιεῖται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται 90 ι

145. Δεξιγραφίος. Ἐνας φθόγγος μουσικῆς Καὶ μίαν νῆσος τοῦ Αἰγαίου Τ' ὄνομα ἀποτελοῦν Ἐνὸς ἀνακτος ἀρχαίου. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Λευκοπέδου Ἀγγέλου

146. Στοιχειογραφίος. Πάνους, φλόγα προξενῶ Ἄν τυχόν με ἀποκησῆς Πλὴν δροσίζω, εὐεργετῶ Ἐν μου γράμμῃ ἂν ἀποκλείσῃς. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀγγελοῦ

147. Συλλαβογραφίος. Ἀρχαῖον ἔνδυμα, εἶλε, θὰ γράψω, Κοντὰ σὲ γράμμα ἄρβρον ἂν γράψω. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Πηροῦ τῆς Ἐρήμου

148. Στοιχειογραφίος Λογοπαικτικός. Ταχυδρομικὸν χαρτί, βῆρος γίνεται ἐν τῷ ἄλλῃ Ἐνα δέλτα μόνον ἂν γῆγῃ, καὶ ἄνεμῃ ἕνα γράμμα. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Λατέρου, τοῦ Βίγα [Ε]

149. Ἀρχαῖον Αἰνίγμα. Εἰς ὁ πατήρ, πᾶντες δὲ δώδεκα, τῶν δ' ἐκάστη κοῦραι ἐξήκοντα διάνοιχα εἶδο. ἔχουσαι· αἱ μὲν λευκαὶ ἔσιν ἰσοῦ, αἱ δ' αὐταὶ μέλαιαι, ἀθάνατοι δ' εὐῦσαι, ἀποθνήσκουσιν ἅπασαι. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Βίγα (κοὶ ἔχει ὑπὸ τοῦ . . . Δ. ὀνόμου Ἀσπέρου).

150. Δικτυωτόν. ***** Νάντικα καταστάθωσιν οἱ ἄστρι- σκoi διὰ γραμμῶν οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιώσκωνται καθέτως καὶ ὀριζοντίως εἰς ἑκάστην γραμμὴν κατὰ σειρὰν τὰ ἑξῆς : Ἀρχαῖος, συγγραφεὺς, χώρα τῆς Ἀσίας, τόπος παρὰ τὴν θάλασσαν, ἔργα- λεῖον. Ἐστία τοῦ Τριχαγαρευσοῦλου

151. Δεξιθρηγία. Νὰ εὐριθῆ ἐπιθετὸν βαθμῶν ὑπερθετικοῦ, τὸ ὅποιον νὰ περιεῖχῃ καὶ τὰ ἐπὶ τὸν ἑνῆκτα. Ἐστία ὑπὸ τῆς Μαθαρίας Καλλιθέου

152. Ἀπορία. Ἐχω ἐν ὠρολόγιον, τὸ ὅποιον κτυπᾷ 43, 830,000 φορὰς τὸν χρόνον. Τί εἶνε ; Ἐστία ὑπὸ τῆς Ναυσικῆς

153-155. Μεταμορφώσεις διὰ Φωνηεντολίπων. [Διὰ νὰ λύση τις τὴν ἀτικὴν ταύτην, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ μεταβίβῃ τὴν μεταμορφώσαν λέξιν εἰς φωνηεντολίπων· καὶ τὸ φωνηεντολίπων τοῦτο νὰ μεταμορφώσῃ, κατὰ τοὺς κανόνας τῶν μεταμορφώσεων, εἰς ἄλλα φωνηεντολίπων, ἕως οὗ καταλήξῃ εἰς ἕν, τὸ ὅποιον συμπληρούμενον, νὰ εἴδῃ τὴν ζητούμενην λέξιν. Ἐνοεῖται ὅτι καὶ τὰ ἐν τῷ μεταξύ φωνηεντολίπων πρέπει συμπληρούμενα νὰ σχηματίζωσι λέξεις. Ἴδου ἐν παραδείγμα : Ἡ κινίη διὰ 5 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων, νὰ γίνῃ λουκουμάς. Ἰσως : κιν (κινίη) κιν (καλὸν) κλμ (καλάμι) λμ (λίμα) λμκ (λουκούμι) λκμς (λουκουμάς) !]

- 1. — Ὁ ταῦτης διὰ 3 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ναυαρχος. 2. — Ἡ ομαρὶς διὰ 5 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Φάλαρα. 3. — Ὁ βλάξ διὰ 5 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἐξυπανος. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Λατέρου τοῦ Βίγα [ΕΕΕ]

156. Ἀκροστοιχίς Γοιφῶδης. Διὰ τῶν ἐπομένων γριφῶδων σχηματίσωσι πέντε λέξεις, τ' ἀρχικὰ τῶν ὁποίων κατὰ σειρὰν νὰ ποτελοῦν τὸνομα ἀρχαίου στρατηγοῦ : Κυρῶ + ὄος Μ : ὁ ρανὶς ὡς Ἐστία ὑπὸ τοῦ Τσιπινίου Ἰού [ΕΕ]

157. Φωνηεντολίπων. γνοθ-τλ-ς * -πτρ-μ * -ν-τε ρκ-ετλ-στυ. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμετρου Θεμιστοκλέους

158. Ἑλληποδύμφωνον. οσ- * -σιεσια ουσ-αι-ωεσια Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ναυοπέδου

159. Γοιφῶδης. χ [H] ἢ ναι ὡς παρὰ δὲ δὲ. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀγγελοῦ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχίαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις Ὅδος Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 20 Μαρτίου 1899

Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 12

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE] (Συνέχεια ἴδε σελ. 79)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΟΙ ΣΟΜΑΛΛΑΕΣ. — Ο ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ. — ΤΙΝΙ ΤΡΟΠῳ ΜΑΝΘΑΝΕΤΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ. — ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗ.

Οἱ μαῦροι, οἱ ὁποῖοι κατέλαβον κοιμώμενους τοὺς ταξειδιώτας, ἀνήκον εἰς ἕνα τῶν εἰδεχθεστέρων τύπων τῆς ἀγρίας φυλῆς τῶν Σομαλῶδων. Μὲ κεφαλὴν ἐπιμήκη, χαμηλὸν καὶ στενὸν μέτωπον, ρίνα πεπλατυσμένη καὶ γνάθους πολὺ προεξέχοντας, ἦσαν ὑψηλοὶ τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ τὸσον ἰχνοί, ὥστε αἱ χεῖρες των καὶ οἱ πόδες των ὁμοιάζον με καλάμια, μολονότι πολλῶν αἱ κοιλιαὶ ἦσαν ἐκτάκτως ἐξωγκωμένα. Τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον ὀφείλετο κυρίως εἰς τὴν κατάχρησιν τῶν ὠμῶν χορταρικῶν, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἐξογκῶνῃ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ σώματος. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνδρῶν εἶχον προσπαθήσῃ νὰ ἐξωραϊσθῶσιν, ζωγραφίζοντες ἢ μάλλον ἐγχαράσσοντες κύκλους καὶ ἄλλα σχήματα ἐπὶ τοῦ προσώπου των, αἱ δὲ οὐλαὶ τῶν ἐντομῶν τούτων καθίστων ἀκόμη ἀπεχθεστέραν τὴν ἀσχημίαν των. Καὶ ἄλλοι μὲν ἐφόρου ἀπλοῦν περιζώμα περὶ τὴν ὀσφίν, ἄλλοι δὲ ἐν εἶδος χιτῶνος, τὸν ὅποιον ἔρριπτον ἀνωθέν τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ ἔδεγον κάτωθεν τοῦ δεξιῦ βραχίονος, μὲ παρυφὴν ἐκ ταινίας ζωηρῶν χρωμάτων, τὴν ὁποίαν, ὡς ἔμαθον ἀργότερα, ὕφαινον αἱ ἰθαγενεῖς γυναῖκες. Ἡ ἐνδυμασία των συνεπληροῦτο διὰ σιδηρῶν κρίκων, τοὺς ὁποίους ἐφόρου εἰς τοὺς βραχίονας καὶ εἰς τοὺς ἀτραγάλους.

Ὁ περιεργότερος μεταξύ τῶν μαῦρων τούτων ἦτο νεανίας τις, εἰκοσαετῆς περίπου, ὁ ὁποῖος, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἐφαίνετο φορῶν ἔνδυμα ποικιλόχρωμον, πολὺ στενὸν καὶ κολλημένον εἰς τὸ σῶμά του. Ἄλλ' ἄμα τὸν ἐπλησίαζες, ἐβλεπες ὅτι τὸ ἔνδυμα τοῦτο δὲν ἦτο παρὰ ἕν παχὺ στρώμα βρῆφς. Ἐνόησθαι, ὅ νεανίας οὗτος, ὁ ὁποῖος, σχετικῶς πρὸς τοὺς συντρόφους του, δὲν ἦτο καὶ τὸσον πολὺ ἀσχημος, εἶχε βάζῃ τὸ σῶμά του κατὰ τρόπον παραδοξοτάτον· καὶ τὸν μὲν ἕνα πόδα εἶχε καλύψῃ με γράμματα καθέτους, κιτρίνας καὶ ἐρυθρὰς ἐναλλάξ· τὸν δὲ ἄλλον με κυανὰς καὶ

ἐκ τῆς χειρὸς. Ἀλλὰ εἰ ἄλλοι, ἀποθήσαντες αὐτὸν χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἐξηκολούθησαν νὰ συζητοῦν, ἢ μάλλον νὰ ὁμιλοῦν ὀλοῖ συγχρόνως καὶ εἰς τόνον ὀλονεν ζωηρότερον, δεκνόντες πότε πότε τοὺς ταξειδιώτας καὶ πότε τὸν ὀρίζοντα. Ἡ μιμική των ἦτο ἀρκετὰ καθαρά, ὥστε, καὶ χωρὶς νὰ ἐννοοῦν λέξιν ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν των, οἱ ναυαγοὶ ἐμάντευσαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ὀδηγήσωσι κάπου. Ἀλλὰ πού, καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν; Τοῦτο ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσωσιν. Αἱ ἀπεχθεῖς φυσιογνωμίαι τῶν μαῦρων δὲν τοὺς ἐνεθάρρυνον διόλου, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφοβήθησαν μήπως ἦσαν ἀνθρωποφάγοι. Ὄπωσδήποτε ὀμως, ἀφ' οὗ δὲν τοὺς ἐπειράξαν διόλου ὀταν ἐκοιμῶντο, ἤρχισαν ἀμυδρῶς νὰ ἐλπίζωσιν καὶ νὰ ὑποθέτωσιν ὅτι δὲν εἶχον ἀιμοβόρους σκοπούς. . . .

— Καὶ νὰ συλλογίζωμαι, ὅτι ἐγὼ εἶμαι